

днесъ не се е престанало да се шуми около него. Напорътъ за обединението идва отъ мѣстнитѣ дружества, но се разбива о съпротивата на водачитѣ, особено тѣзи на БУС. Така презъ 1923 г., конгресътъ на КУС вдига заседанието си и вкупомъ посещава конгреса на БУС, за да манифестира своята воля за обединение. Срещата на двата конгреса е възторжена. Но и тази инициатива, както и всички последующи пропадатъ, макаръ че тукъ всички желаятъ обединението на разпокъсанитѣ учителски сили. Сжщевременно органитѣ на учителскитѣ съюзи се замѣрятъ съ отровни стрели, раздухватъ враждитѣ, настройватъ колегия срещу колегия.

Не доведоха до нищо и тѣй нареченитѣ „обединителни комитети“, създадени на мѣстна почва отъ дружествата на двата съюзи. Тѣ бѣха таксувани отъ социалфашисткитѣ водачи на БУС като „болшевишки методъ на действие“ и дѣло на „единофронтовцитѣ“. Отъ друга страна, тѣ не се свѣнеха да назоваватъ инициаторитѣ на тѣзи комитети въ „Съзнание“ и като агенти на властта, която чрезъ тѣхъ целѣла да разруши БУС. Най-после БУС окончателно смѣква маската си и се обявява срещу обединението съ резолюция на 31-я конгресъ, въ която се казва „че абсолютно никакви пречки нѣма за всички категории учители да влезатъ въ редоветѣ на БУС“. Като единственъ резултатъ на голѣмия шумъ за необходимостта отъ сплотяване учителскитѣ сили, се явява обединението на намиращия се предъ банкрутъ прогимназиаленъ съюзъ съ този на класнитѣ учители. По това обединение ще се повърнемъ по-доле.

Естествень е стремежа на учителскитѣ маси да се обединятъ въ една единна организация, която по-успѣшно да защитава интереситѣ на учителството. Но ефикасната защита не зависи само отъ голѣмината на дадена организация, но, преди всичко, отъ нейната бойностъ, идеология и тактика. Това важи особено за днешния моментъ, когато фашистската властъ провежда бѣсна офанзива срѣщу жизненото ниво на учителитѣ и не желае да задоволи и най-скромнитѣ имъ искания. Тази офанзива може да бѣде спрѣна и отбита само отъ действителната организирана борба на учителскитѣ маси. Но фашизиранитѣ водачи на казионнитѣ съюзи, които се свързаха съ участието си въ 9-то юнския превратъ за винаги съ фашистката българска буржоазия, днесъ повече отъ всѣки другъ пжтъ високо заявяватъ своето работно сътрудничество съ фашистката държава. Тѣ знаятъ много добре, че всѣка действителна борба въ защита непосредственитѣ интереси на учителството е насочена сжщевременно и срещу фашистската властъ, защото ѣ пресича възможността да търси капиталистически изходъ отъ кризата за смѣтка на трудовитѣ маси и частно на учителитѣ и учебното дѣло. Ето защо тѣ, активнитѣ сътрудници на тази властъ, считатъ въ днешния моментъ за своя най-важна задача, да играятъ ролята на пожарогасители, да подготвятъ учителитѣ да понасятъ безропотно ударитѣ, които фашистската властъ нанася върху тѣхното жизнено ниво. Доколкото въ печатнитѣ органи на казионнитѣ съюзи се говори за „борба“, то е само да се хвърли прахъ въ очитѣ на учителството. Тази „борба“ не отива по-далечъ отъ завършващитѣ стереотипно съ „молимъ“ и „настояваме“ въ „внушителнитѣ“ протести и „коректни“ резолюции.